

JAMES PATTERSON

On **██████████** 2026, the Department of Justice quietly added significant

MET JOHN CONNOLLY & TIM MALLOY

According to **██████████** "the department released three million pages, 2,000 videos and some 180,000 images," about half of the six million

FILTHY RICH

DE ZAAK JEFFREY EPSTEIN

But what remained was enough to immediately upend many lives, both in **██████████** and **██████████**. Hearing in the Epstein files does not imply any criminal wrongdoing. In plain days, many notable figures in academia, government, business, and Hollywood — they regretted their long-term associations with Epstein. **██████████** of their cor-

#1-NEW YORK TIMES-BESTSELLER EN #1-NETFLIX-HIT

TRUE CRIME

Voorwoord van de auteur bij de nieuwe editie van *Filthy Rich*

Wat hieraan vooraf is gegaan.

De eerste editie van *Filthy Rich* schreef ik in 2016. Dit onthullende boek – dat meer dan duidelijk maakte dat Jeffrey Epstein een verachtelijk mens was – overhandigde ik persoonlijk aan vertegenwoordigers van de belangrijkste media. Maar die media vonden het verhaal niet belangrijk of opzienbarend genoeg. Ik kreeg alleen een reactie van *The Wall Street Journal* en *Miami Herald*.

Tijdens zijn leven was Jeffrey Epstein een verzamelaar: van geld en informatie, van mensen en ervaringen. En van huizen. Hij stond vooral bekend om het fêteren van gezelschappen van de machtigste – maar ook meest machteloze – mensen ter wereld in zijn luxueuze onderkomens in onder meer Frankrijk, New Mexico, Florida, New York en op de Amerikaanse Maagdeneilanden.

Ongeveer tien jaar geleden liep Tim Malloy, een vriend van me en medewerker aan dit boek, tijdens een ontspannen namiddagwandeling door de Upper East Side van Manhattan, bijna tegen een fitte, zilvergrijsharige man op die in Palm Beach, Florida, een buurtgenoot van ons was.

Hij liep Madison Avenue af waarbij twee dingen opvielen. Om te beginnen droeg hij slippers. Het waren dure, met borduurwerk en een monogram versierde slippers, maar het bleven slippers.

Verder werd hij vergezeld door twee aantrekkelijke meisjes. Meisjes die zelfs op Manhattan, een eiland dat mooie mensen van over de hele wereld aantrekt, boven de rest uitstaken.

De man slenterde Madison Avenue af waarbij de meisjes iets achter hem bleven lopen, alsof ze bedienden van hem waren.

Tim volgde het trio op respectabele afstand en zag ze rechts afslaan, 71st Street in, en koers zetten naar een gigantisch herenhuis – een huis als een fort – in het midden van de straat. De indrukwekkende woning had een bakstenen gevel en een voordeur van vierehalve meter hoog die niet had misstaan als kasteel-poort. En net als de slippers van onze buurtgenoot was de deur voorzien van een monogram: JE in opgelegde koperen letters.

Het huis, en zeer vermoedelijk ook het tweetal meisjes, behoorde toe aan Jeffrey Epstein, een rijk en machtig man die geregistreerd stond als zedendelinquent met een sterke voorkeur voor minderjarige lijven. Niet alleen lijven van zestien- of zeventienjarige meisjes, maar ook jonger.

Epstein was ervan beschuldigd dat hij tientallen jonge vrouwen – meisjes – had misbruikt. Met sommigen had hij een schikking getroffen en hij had kort in de gevangenis gezeten. Heel kort. Nu was hij weer op vrije voeten.

En in het gezelschap van twee fraaie jonge vrouwen.

Epsteins aanhouding had wereldwijd de kranten gehaald, maar in Palm Beach een schandaal teweeggebracht dat de gemeederen nog altijd bezighield.

Om die reden was ik de zaak-Epstein gaan volgen en vroeg me daarbij onder meer af waarom het zo lang had geduurd voordat de politie van Palm Beach hem had opgepakt. En waarom hij daarna maar kort had hoeven zitten.

Deze vragen lagen voor de hand, maar ik had er meer. Hoe was Epstein zo rijk geworden? Dat leek niemand te weten. En hoewel het in de media wel over minderjarige meisjes ging, leek niemand echt te weten waarom hij was aangehouden.

Het leed geen twijfel dat Epstein verzot was op massages. Twee, soms zelfs drie keer per dag moest een meisje hem van dienst zijn in zijn kapitale huis. Het misbruik vond plaats op bijna industriële schaal. Maar wie waren die meisjes? Waar kwamen ze vandaan? En hoe waren ze in zijn huis aan het eind van een stille straat in Palm Beach beland?

Epstein had machtige vrienden. Hij ging om met staatshoofden, Nobelprijswinnaars, leden van koningshuizen en diverse miljardairs.

Was hij door toedoen van zo'n connectie nu weer vrij man?

Dat wilde ik allemaal weten. Ik woonde immers nog geen kilometer bij hem vandaan en zijn daden hadden onmiskenbaar veel impact gehad op de gemeenschap van Palm Beach. Omdat Tim Malloy Epstein door New York had zien lopen, gingen Tim en ik op onderzoek uit. Dat deden we in samenwerking met John Connolly, een no-nonsensejournalist die agent in New York was geweest en het nieuws over Epstein eveneens op de voet volgde.

Het waanzinnige verhaal dat we vervolgens ontdekten, choqueerde mij. Wel dertig, veertig, vijftig meisjes waren slachtoffer geweest, van wie de meerderheid bij de politie in beeld was gekomen, maar toch was die vent nauwelijks gestraft. Jeffrey Epstein hoorde thuis tussen de kwaadaardigste personages die ik ooit had bedacht, was misschien nog wel erger.

Als het fictie was geweest, had ik zijn daden moeten afzwakken, omdat hij anders geen geloofwaardig personage zou zijn.

Toen Epstein en zijn advocaten lucht kregen van ons boek probeerden ze publicatie tegen te houden. Ze wilden niet dat het geschreven werd en deelden me op intimiderende toon mede: 'Je hebt geen idee van waarmee je je bemoeit. Kap ermee.'

Maar ik liet me niet bang maken. Ik ben er nog nooit voor teruggedeesd om het juiste te doen, om te proberen de waarheid aan het licht te brengen. Het stond voor mij vast dat het

verhaal de wereld in gestuurd moest worden omdat het de waarheid is. In plaats van de pen neer te leggen, verzocht ik om een interview met Epstein om zijn kant van het verhaal te horen. Ik hoopte de man over wie ik schreef recht in de ogen te kijken.

Epstein weigerde een vraaggesprek.

Als hij wel had toegestemd, had ik heel wat vragen gehad. Onder meer:

- In 2008 verklaarde je je schuldig aan één geval van uitlokking van prostitutie door een minderjarige. Vind je diep vanbinnen inderdaad dat je schuldig was?
- In 2011 zei je tegen de *New York Post*: 'Ik ben geen seksueel roofdier, maar heb slechts een vergrijp begaan. Dat is het verschil tussen een moordenaar en iemand die een bagel steelt.' Sta je nog altijd achter die uitspraak?
- Ben je veranderd door die dertien maanden in de gevangenis?
- Zoek je sindsdien weer contact met minderjarige meisjes?
- Als onderdeel van je straf moest je een psychologische behandeling ondergaan. Volg je die behandeling nog steeds? Zie je jezelf als seksverslaafd en, zo ja, ben je daarvoor behandeld?
- Denk je dat je de vrouwen met wie je contact hebt gehad – en dan vooral de minderjarige meisjes – psychische schade hebt berokkend?
- Waarvan heb je de meeste spijt?

Deze vragen zullen voorgoed onbeantwoord blijven.

Bij misdaadverhalen heb je de korttermijnvisie en de langetermijnvisie.

Het heeft altijd als een paal boven water gestaan dat Epstein

schuldig was. Hij heeft dat ook toegegeven door in 2007 een *non-prosecution agreement* (NPA; ‘niet-vervolgingsovereenkomst’) te ondertekenen. De vraag is echter waaraan hij precies schuldig was.

Dit boek probeert een antwoord te geven op deze vraag en nog vele andere over deze vreemde, ongrijpbare man. Simpel gezegd denken sommige mensen dat ze boven de wet staan. Daar handelen ze vervolgens ook naar.

Hoewel kranten in Florida al tien jaar eerder over Epsteins daden begonnen te schrijven, kreeg zijn zaak nog altijd geen landelijke aandacht. Maar Tim Malloy en ik vonden dat dit indringende verhaal verteld moest worden.

In nauwe samenwerking interviewden we Epsteins vrienden, waarbij we teruggingen tot zijn jeugd. Veel van die vrienden en compagnons spraken met ons onder de voorwaarde dat ze niet geciteerd zouden worden. We interviewden ook wetshandhavers die aan het onderzoek in Palm Beach hadden meegewerkt en advocaten van alle partijen in de navolgende rechtszaken.

We ontmoetten Epsteins kennissen, medewerkers, buurtgenoten en zakenpartners en ten slotte ook de ouders van de slachtoffers. Een aantal oorspronkelijke politieverhoren en gerechtelijke stukken zijn hier weergegeven, meestal in de onopgesmukte bewoordingen van Epsteins slachtoffers. We hebben de namen en de identiteit van de meisjes aangepast in de hoop hen op die manier voor nog meer schaamte en pijn te behoeden.

Met behulp van allerlei uit andere onderzoeken afkomstig bewijs konden we alles tot een geheel smeden. In sommige gevallen hebben we korte scènes en dialogen gereconstrueerd aan de hand van interviews, onderzoeksverslagen van de politie en gerechtelijke stukken.

Op 9 november 2025 werd de Epstein Files Transparency Act aangenomen. Op 30 januari 2026 gaf het ministerie van Justitie meer dan drie miljoen pagina's aan gegevens, documenten en

dossiers vrij, evenals foto's en video's die verband hielden met het onderzoek naar Jeffrey Epstein en Ghislaine Maxwell en hun vervolging.

Naar schatting van Ro Khanna, afgevaardigde namens Californië en medeopsteller van de wet, omvat deze vrijgave 'hooguit de helft van al het materiaal'. Niettemin heeft die 'de Amerikaanse bevolking geschokt'.

Ondanks de vele zwartgelakte passages werden de namen en ook foto's van tal van Epsteins slachtoffers onthuld. Zo ook wat ooit de privé-uitspraken en gedachten waren van een aantal van de beroemdste en machtigste personen op aarde, maar vooral van Jeffrey Epstein zelf.

Toen hij voor het eerst hoorde van het bestaan van *Filthy Rich* ging hij bij zijn vertrouwelingen te rade hoe hij daarop moest reageren. Nadat zijn dreigement dat hij de publicatie zou tegenhouden op niets was uitgelopen, won hij advies in over hoe hij de aandacht ervoor in zijn voordeel kon aanwenden.

'[Laten we] de aanpak bespreken,' mailde hij op 16 maart 2016 aan journalist Michael Wolff.

Twee dagen later waarschuwde Wolff Epstein dat hij in actie moest komen, waarbij mijn naam ook voorbijkwam.

Van: Michael Wolff

Aan: Jeffrey Epstein

Onderwerp: Patterson

Datum: vrijdag 18 maart 2016

Een paar dingen om in overweging te nemen [...]

Wanneer het boek verschijnt, moet je direct jouw verhaal daartegenover kunnen stellen. [...]

Ik ben bang dat Patterson geheid een bestseller heeft geschreven en als de [presidentsverkiezingen van 2016] als invalshoek worden gebruikt, zou de belangstelling

ervoor het tienvoudige kunnen worden, misschien zelfs het honderdvoudige. Het kan een ophef veroorzaken zoals je nog nooit hebt meegemaakt [...].

Sommige beroemde vrienden van Epstein raadden hem aan het boek volstrekt te negeren.

‘In mijn ogen is hij geen bedreiging voor je,’ luidde Woody Allens berichtje over mij aan Epstein, waarin hij ook beweerde dat het boek uit ‘dwaze roddelpraat’ zou bestaan.

‘Thx,’ luidde Epsteins reactie daarop.

Newagegoeroe Deepak Chopra schreef hem: ‘Na lang nadenken denk ik dat je dat boek van James Patterson het beste totaal kunt negeren[.] Besteed er geen greintje aandacht/energie aan[.] Het zal dan hooguit een rimpeling veroorzaken, net als ons hele leven overigens.’

Epstein besloot echter het in het belachelijke te trekken. Toen zijn broer Mark hem op 20 september 2016 mailde: ‘Ik heb je naam al een tijdje niet meer voorbij horen komen in de media. Leef je nog wel?’, reageerde Epstein met: ‘Even geduld’, waar hij aan toevoegde: ‘Boek verschijnt 10-10. Ik moet nog beslissen of ik een signeersessie ga houden of niet.’

Bloomberg News deelde mee dat Epstein in eigen persoon zeker zeventien exemplaren van *Filthy Rich* zou hebben gekocht. Zijn assistente Lesley Groff zette een doos vol exemplaren in de kast van haar kantoor voor het geval een van Epsteins vrienden aangaf het boek te willen lezen.

Maar Epstein liet het daar niet bij. Hij organiseerde in een boekwinkel ook nog een fotostunt.

De omslagfoto van *Filthy Rich* bestond uit de mugshot die de politie van Palm Beach in 2006 van hem had gemaakt. Epstein pakte van de tafel met nieuwe uitgaven een gebonden exemplaar van het boek, hield dat voor zijn gezicht en liet zo een foto van zich maken.

Ik heb een kopie van die foto in mijn werkkamer staan om mezelf eraan te herinneren dat hij dacht nooit echt gestraft te zullen worden voor zijn daden.

‘De rijken zijn duidelijk fors in het voordeel wanneer ze voor de rechter worden gebracht,’ zei hij rond de verschijning van de eerste editie van dit boek tegen *The Wall Street Journal*. ‘Met geld kun je veel bereiken.’

Dat geldt nog steeds.

Maar Epsteins slachtoffers zijn niet het zwijgen opgelegd. Ze beginnen nu pas de kracht van hun stem te ontdekken. En hun verhaal dijt steeds verder uit.

Wat nu volgt, is het allereerste boek over Epstein en zijn daden, gepubliceerd in oktober 2016. Deze oorspronkelijke editie is her en der stilistisch opgekalefaterd en er zijn wat data gecorrigeerd, maar voor het overige is het – op het nawoord na – hetzelfde boek. Het vertelt wat het strafrechtelijke onderzoek aanvankelijk aan het licht bracht en is een nog altijd niet afgesloten archief van de hele zaak.

James Patterson
Palm Beach, 2026

DEEL 1

Het misdrijf

1

Mary – februari 2005

Het is een gewone, rustige zondagochtend in het zuiden van Florida. Mary staart in de spiegel en probeert de slaap uit haar donkere ogen te wrijven.

Ze is een knap meisje, tener, en met net één meter zestig ook klein, maar atletisch gebouwd. Ze is gebruind en haar golvende zwarte haar vertoont hennakleurige strepen.*

Haar slaapkamer is een kermis van roze en pasteltinten, van knuffels en boybandposters. Maar Mary is inmiddels een tiener van veertien. Ze heeft ook al een vriendje. Joe** is knap en populair. Veel meisjes op haar school dromen van hem. Haar sterke gevoelens voor hem zijn nieuw en verwarrend. Ze denkt aan hem wanneer ze haar iPod inschakelt. Haar playlist is ingesteld op *shuffle*, dus het is altijd een verrassing welk nummer het eerst klinkt. In afwachting daarvan laat ze dramatisch haar hoofd zakken. Dan klinkt opeens luid een sexy stem in haar oortjes: Britney Spears. De bas neemt het vervolgens over en Mary begint te dansen. Ze heupwiegt en playbackt de tekst:

With a taste of a poison paradise...

* De naam Mary is gefingeerd, sommige herkenbare details en gespreksweergaven zijn aangepast.

** De naam Joe is gefingeerd, sommige herkenbare details en gespreksweergaven zijn aangepast.

Mary laat zich meevoeren door het nummer. Ze draait om haar as en steekt haar armen uit naar de kleding in haar kast – alsof ze tienduizend fans omhelst! Vervolgens blijft ze stilstaan en trekt ze haar oortjes uit. Ze is opeens weer een onzeker, zenuwachtig meisje van veertien.

Ze denkt na over wat ze aan zal trekken voor haar bezoek aan dat grote, chique huis.

Mary wil dolgraag een goede indruk maken bij haar eerste bezoek. Ze wil geen kind lijken.

Ze kiest voor een witte skinny spijkerbroek en trekt een pas gewassen haltertopje aan dat haar platte buik onbedekt laat. Ze doet de ketting met de crucifix om die Joe haar voor Kerstmis heeft gegeven.

Het gaat me om het geld, denkt ze.

In de ogen van Mary is het een kapitaal bedrag. Een bedrag waarvoor ze bij McDonald's weken moet werken. En dat alleen maar om een ouwe kerel te masseren! Ze doet haar oortjes weer in en pakt meezingend met Britney Spears de broek uit de kast: *Don't you know that you're toxic?*

De strakke spijkerbroek zit perfect. Ze draait zich om om haar uiterlijk te controleren in de spiegel en houdt daarbij haar handen zo op dat ze de Barbies achter haar niet ziet. De meisjes daar aan de Gold Coast hebben in hun enorme slaapkamers geen Barbies, maar American Girl-poppen. Poppen met een natuurlijke glimlach en een volstrekt uitdrukingsloos vollemaansgezicht. Een American Girl-pop is mooi en duur. Als je vader en moeder er het geld voor hebben, behoor je er een te hebben. De meeste vaders en moeders aan de Gold Coast hebben daar het geld voor. Maar hier in de rimboe krijgen meisjes als Mary Barbies. Ze gaan over van moeder op dochter, van zus op zusje. Ze zijn dun, met puntborsten. De omgekrulde hoeken van hun verder zo onschuldige mond wijst op geheime kennis. Een

American Girl-pop is op-en-top een meisje, maar een Barbie heeft iets van Britney Spears. Een Barbie laat haar lange benen over de grens tussen meisje en vrouw bungelen.

Wees een Barbie, denkt Mary.

Ze mag niet zenuwachtig zijn. Vandaag niet.

Keer op keer zegt ze tegen zichzelf: het stelt niet veel voor.

Maar natuurlijk stelt het wel veel voor. Over niet al te lange tijd wordt Mary's bezoek aan het grote chique huis deel van een maandenlang onderzoek door de politie van Palm Beach. Dat onderzoek zal resulteren in een officiële verdenking, gevolgd door een huiszoeking en uiteindelijk tot de aanhouding en veroordeling van de eigenaar en bewoner van dat huis: Jeffrey Epstein.